

89. Poslední slovo.

Měj se na pozoru, lidský duchu, neboť tvoje hodina nadešla! Jen ke zlému činu použil jsi času, který jest ti dopřán k vývoji a jehož jsi toužebně si žádal!

Střež se, ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes vítězoslavně zatíná do tebe své drápy! S tvým vlastním chtěním!

Vzhlédni! Tvůj Pán jest nablízku! Stojíš v Božím soudu.

Lidstvo, probud' se z tuposti a z opojení, které tě ochromivě svírá již smrtelným spánkem! Probud' se a chvěj se! Volám bědy na vás! Vy odpadlíci, kteří v omezenosti a krátkozrakosti tančíte kolem zlatého telete světské pomíjivosti, podobni mŕám, které vábí falešný lesk. K vůli vám rozbil kdysi Mojžíš ve hněvu zklamání desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhati ke vzestupu k Světlu. Toto rozbití bylo živým symbolem toho, že veškeré lidstvo nezasluhovalo znalosti této Božské vůle, kterou odmítlo v lehkovážném konání a pozemském sebevyvyšování, aby křepčilo kolem modly, kterou si samo vytvořilo a tím postupovalo podle vlastních přání! Nyní však přichází konec v posledním zvrtném působení v následcích a odplatě! O tuto vůli, kdysi tak lehkovážně zavrženou, se nyní rozbijete!

Proto probudte se, soud jest nad vámi! Teď nepomohou již žádné prosby, žádný nářek. Po tisíciletí byl vám dán čas k rozmýšlení! Vy jste však nikdy neměli k němu času! Nechtěli jste a ještě dnes považujete se v nepolepšitelné povýšenosti za příliš moudré! Nechcete uznat, že *právě v tom* jeví se největší hloupost. Tím stali jste se v tomto světě obtížnou havětí, která nezná již nic jiného, než svévolně štítiti se všeho Světla. V tvrdošijnosti, s jakou ryjete jen v temnu, pozbyli jste již veškeré možnosti vznésti pohled v hledání volně vzhůru, abyste poznali nebo snesli Světlo.

Tím jste se nyní sami poznamenali!

Jakmile Světlo znovu zazáří, tu oslepeni zapotácíte se proto zpět a pak bez záchrany propadnete se do propasti, která již nyní se za vámi rozevřela, aby pohltila takto zavržené!

Budete tam připoutáni v neuniknutelném sevření, aby všichni ti, kdo pracně usilují ke Světlu, našli k němu volnou cestu v blaženém poznání, cestu oproštěnou od vaší osobivosti a vaší žádosti přijímati pozlátko místo ryzího zlata! Propadněte se ve smrtící hrůze, kterou jste si sami připravili svým nejtvrdošijnějším úsilím! V budoucnu nebudete již kaliti Božskou Pravdu!

Jak závodí ti malí človíčkové, aby postrčili do popředí své směšné, zdánlivé vědění a jak tím matou tak mnohé duše, které by bylo možno zachránit, kdyby nepropadly těmto zákeřným duchovním rytířům, kteří jako zbojníci číhají hned na počátku pravé cesty a při tom ji *zdánlivě* sledují. Co to však jest, co skutečně nabízejí? S velikým gestem a otřepanými slovy staví se hrdě a široce na podání, jichž skutečnému smyslu nikdy nerozuměli.

Lid má pro to dobré rčení: Mlátí prázdnou slámu! Prázdnou, protože s ní nesebrali současně také skutečné zrno, pro které jim chybí porozumění. Všude musíme se setkávati s takovou omezeností. S tupou vytrvalostí sápe se na věty jiných, protože nemá sama, co by k nim přidala.

Tisíce lidí patří k těmto omezencům a jsou další tisíce, kteří se domýšlejí, že *jedině* oni mají pravou víru! Plni pokory a s vnitřním zadostiučiněním varují před pýchou tam, kde jde něco nad jejich pochopení! *To jsou ti nejhorší!* Právě ti jsou již dnes zavrženi, protože jim v jejich zarytosti víry již nikdy nebude pomoci. Až jednou uznají, že to byl omyl, pak již nepomůže žádné zděšení, žádný nářek

a žádné prosby. Nechtěli tomu jinak a zmeškali svůj čas. Necht' se po nich netruchlí. Každý okamžik jest příliš drahocenný, než aby měl býti zmařen pro ty, kdo chtějí všechno věděti lépe. Ti se přece již nikdy neprobudí ze své zatvrzelosti, ale slepě v ní zahynou! S odporně sliznatými slovy a s ujišťováním své víry v Boha a svého jen domyšleného poznání Krista!

O nic lépe nejsou na tom spousty těch, kdo konají svou Bohoslužbu s pravidelností a povinností jiných prací, jako něco nutného, užitečného a účelného. Zčásti také ze zvyku, nebo že jest to „obyčej“. Snad také z naivní opatrnosti, protože konečně „člověk nemůže vědět, k čemu to naposled není dobré!“ *Zahynou jako dech ve větru!*

Spíše možno tu litovati badatele, kteří ve skutečně vážně badatelské mysli opomíjejí dostati se ven z houští, ve kterém se neúnavně hrabou. Při tom se domnívají, že v *tom* najdou cestu k počátku stvoření. Není to přece všechno nic platno a nenajde se žádná omluva! Také je jich málo, velmi málo! Hlavní část těch, kdo se jmenují badateli, ztrácí se v nicotných hříčkách.

Veliký zbytek lidstva *nemá však času*, aby „naslouchal do sebe“. Jsou to zdánlivě velmi trápení pozemšťané, dosti přetížení prací, aby se jim dostalo splnění pozemských přání nutnostmi každého dne. Také však na konec věcmi, které jsou daleko nad těmito nutnostmi. Ani nepozorují, že splněním se přání stupňují a tak se nikdy neukáže konečný cíl. Ten, kdo takto usiluje, nemůže tím *nikdy* dojíti klidu, nemůže nikdy najíti času k *vnitřnímu* probuzení! Úplně bez vysokého cíle pro věčnost nechává se štváti svým pozemským životem jako otrok pozemských žádostí.

Znaven tímto konáním, musí konečně také pěstovati tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak nezbyvá mu samozřejmě času k mimozemskému a duchovnímu! A když se tu a tam jednou zcela tiše ozve cit pro to, co je „po smrti“, zamyslí se sice trochu na okamžik, ale nedopustí nikdy, aby ho to uchopilo a probudilo. Rychle zapudí s urputností všechny podobné myšlenky se steskem, že on přece nemůže, i kdyby opravdu chtěl! Schází mu k tomu *všechn čas!*

Tak mnohý by dokonce chtěl, aby mu tuto možnost vytvořili druzí. Nezřídka dochází tu i k žalobám na osud a reptání proti Bohu. U těchto lidí jest ovšem ztraceno každé slovo, protože *nikdy nechtějí* uznat, že záleží jen na nich samých, aby tomu bylo jinak!

Pro ně jest jen *pozemská* nutnost, která se úspěchy stále zvyšuje. Nikdy si *vážně* nepřáli něco jiného. Vždycky si proti tomu stavěli překážky všeho druhu. Lehkomyslně poodsunovali to na páté a desáté místo, ke kterému se dochází teprve v krajním případě nebo při smrti. Pro všechny, kdo mají čas, zůstávalo to vedlejší věci až po dnešní den!

A když se přece jednou naskytla *zřejmě znatelná příležitost*, aby se tím vážně zabývali, vznikla u nich ihned nová zvláštní přání, která neznamenaají nic jiného než výmluvy. Říkají: „Chci vykonati *nejdříve* ještě to a ono a pak jsem milerád k tomu hotov.“ Právě tak, jako to Kristus již kdysi uváděl!

Nikde nelze najíti vážnost, která nezbytně patří k této nejpotřebnější ze všech věcí! Zdála se jim příliš vzdálenou. Z toho důvodu jsou nyní *všichni* zavrženi, všichni! Ani jednomu z nich nedostane se vstupu do království Božího!

Jest to shnilé ovoce pro vzestup, které kolem sebe jen dále šíří hnilobu. Rozvažte tedy u sebe, kdo *potom* může ještě zbývat! Smutný obraz! Ale žel¹⁾ až příliš pravdivý. –

Když pak soud lidstvo zkrátí, budou záhy klečeti v prachu! Ale vmyslete se do toho *již dnes, jak* budou potom klečeti: Ve vsí ubohosti, ale zároveň zase osobivě, protože zas budou jen naříkat, *prosit*, že jim má býti pomoheno!

To těžké břímě, které na sebe uvalili a které je konečně hrozí rozdrtit, *má s nich býti sňato! To jest*

pak jejich prosba! Slyšíte to dobře? Prosby jsou jenom za odvrácení muk, ale není v tom ani jediná myšlenka na vlastní vnitřní polepšení! Ani *jedno* poctivé přání dobrovolné změny dosavadního nesprávného myšlení a čistě pozemského pachtění! Ani *jediná* touha po poznání, nebo zmužilé přiznání dosavadních omylů a chyb.

A když pak ve veliké tísní vstoupí mezi ně Syn Člověka, tu se po něm natáhnou všechny ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, ale zase jen v naději, aby jim *pomohl podle jejich přání!* Aby skončil jejich muka a vedl je k novému životu!

Ale on tyto prosící většinou od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Neboť všichni tito prosící upadli by po pomoci znovu do starých chyb a otravovali by okolí. Přijme *jenom ty*, kdo ho prosí o sílu, aby se konečně vzchopili k trvalému polepšení a kteří se pokorně snaží, aby odhodili dosavadní zatvrzelost a uvítali slovo Pravdy ze Světla radostně jako spásu!

Syn Člověka! Již dnes chce ho míti lidstvo osobivě jenom podle svých přání a domnívá se, že smí na něm měřit svou pozemskou rozumovou kritiku! Domnívá se, že se k němu smí blížit s povídáním vlastních názorů, které zabírá mnoho času.

Blázni, právě *to* vám zasadí strašlivé rány! Právě proto budete zavrženi nejdříve, protože jste kdysi právě tak vystoupili proti Synu Božímu, kterého jste po dnešní den ještě *správně* nepoznali. Syn Člověka v hodině soudu nepřináší vysvětlení, o kterých byste mohli ještě vyměňovat dlouhodechá mínění! V jeho slovech jsou *určení*, jež musí býti vámi splněna nezměnitelně, nechcete-li zahynouti! -

To jest pro *nynejšek poslední slovo!* Nyní necht *prožití* svědčí o pravdě mého poselství!

Lidští duchové od počátku postavili se na špatný základ. Proto jest dnes všechno, co myslí nebo konají, falešné nebo zkroucené.

Porozumění poselství Grálu, tak jako před tím poselství Syna Božího, bude jim z této příčiny možno jen tehdy, když lidský duch odvrhne stranou vše, co si dosud vystavěl v domýšlivém rozumování *a začne úplně znovu!* Není žádné jiné cesty! Lidé musí se v tom státi opět jako děti! Převedení z dnešních bludů jest nemožné. Musí nastati všechno úplně *nové* od základu, co vyroste a sílí z prostoty a pokory. Kdo to nemůže nebo nechce, ten jest s ostatními úplně bez záchrany ztracen. -

Kdyby bylo lidem pomůženo tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a tísně, bylo by všechno opět rychle zapomenuto, jakmile by byli zbaveni hrůzy. Bez ostychu začali by opět se svým nerozumem kritisovat místo uvažovat a něco takového se při záchraně již nepřipouští! Ta doba teď minula.

Takové plýtvání časem jako dosud bude v budoucnosti úplně nemožné, protože trvání této části světa pospíchá ke svému konci. Teď platí pro každého lidského ducha: Budťo - anebo! Záchrana ze samoutvořených spletenin nebo záhuby v nich! Volba jest svobodna, ale nemůže býti odsunuta. Musí se státi *ihned!* Avšak následky rozhodnutí jsou určité a nezměnitelné! Váhání jest totéž, jako volba záhuby! Všechno bude smazáno, až na skutečně dobré, které ještě může přijíti k nahlédnutí. K tomu však *nepatří to*, co se dnes za dobré považuje!

Jako osvobození od těžkého tlaku oddechnou si pak zachránění a zajásají, až odporné, nečisté temno se svými stvůrami, které se na ně rády lepí, plamenným mečem konečně klesne tam, kam patří!

Potom konečně země, prostá všech morových myšlenek, povstane panenská a všem lidem zkvete mír!

¹⁾ bohužel